

Henry Köhler son till den berömda bildkonstnären Carl Köhler har skickat till oss en artikel som hans far skrev för många år sedan. Vi hedrar minnet av Carl med denna text.

Det finns i dagens konstliv just inga dogmer längre: allt är tillåtet. Det tvingar oss till mer moral. Att inte begagna oss av trender. Det gäller att gestalta, inte att arrangera.

Stil är att sätta sig själv högre än sitt stoff (Fasternak). Och Gide säger: konsten lever av tvång, dör av frihet. Att kunna avstå, att ha eget motstånd. Det finns ett galleri-tänkande: den konsekventa konventionen som stil: det görs konst, ställs i ordning. Man dekorerar ett galleri.

Mitt tema är människan och mina bilder är föreställande.

Har tidigare kallat utställningar "Människa- Docka- Modell": det speglar tre förhållningssätt.

Använder mig mycket av foton, arbetar "indirekt". Collage-tekniken och blandning av material. Kanske söker jag en viss reliefverkan, men också spännande och friska kollisioner på ytan. En dimension av mångtydighet, det ogripbara.

För mej sker allt just HÄR: att hålla kvar det föreställande elementen samtidigt som jag vill driva dem mot förenkling (eller komplikation), att bli tecken. Tror inte jag "vet" vad jag gör när jag arbetar: rör mej mot en uppställd -vision - slump, intuition, kritik i en virvel. Distans och närhet. Jag tecknar inte och färglägger sen: bilden växer fram "polyfont" dvs färgen går sin väg, linjen-teckningen går sin. Inget hindrar mej mer än skickligheten i tecknandet.

Konst kan i undantagsfall uppstå trots avsikter, men aldrig beskyddat av eller under oket av en trend.

konst är inte uppkastningar och inte konstruktioner men kan i undantagsfall uppstå i spänningsfältet mellan dessa "energier".

Carl Köhler Self-portrait 1946